

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723370736/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Saa synge vi da, men husker vel paa,
Vi aldrig tør vorde tavse,
Selv Dommedag, naar den kommer en Gang,
Er ikkun en lille Pause.

Ja, stemmer nu op I Sjæle paa Jord,
Men vogter Jer for minuendo;
Lad bruse det gennem al Evighed
Med Kraft i et vældigt crescendo!

Saa synge vi Solen og Maanen ud,
Ned synge vi Stjerners Vrimmel,
Saa synge vi selve Tiden istaa
Og sammen Helved og Himmel.

Saa synge vi Guddommens Throne i Kvag,
Vi synge ham selver til Døde,
Til sidst vi synge os selv saa ihjel
Og levende atter de Døde.

J E G V I L E J D Ø.

Jeg vil ej dø, jeg vil først mætte
Den Lyst til Liv, der i mig bor,
Jeg hendes Navn maa først forgjette,
Før jeg kan fly fra dunkle Jord.

Jeg vil i hver en fager Kvinde
Kun hende nyde paa min Vej,
Kun saadan kan min Livslyst svinde,
Thi hun kun Livet er for mig.

Har da jeg til den sidste Tanke
Dig nydt, mit Hjertes fagre Mø,
Saa ved dit Navn mit Hjerte banke
Ej mere kan, — saa vil jeg dø.

ELLEN [II].

Er Elverpigens Ryg end hul,
Er hendes Barm dog fuld,
Og er end Ellen tankearm,
Er skjønt dog Haarets Guld,
Bor Troskab ej i hendes Barm,
Saa er dog Øjet smukt,
Og Læben gløder lige varm,
Er Hjertets Ild end slukt.

JEG KAN EJ SIDDE LIG EN
HELDIG FISKER.

Jeg kan ej sidde lig en heldig Fisker
Tryk i et Hjem og frydes ved min Skat;
Thi Perlen, som alt funkled' for mit Øje,
En Andens lykkelige Haand fik fat.

Men han, der fik den kan ej ret den skatte,
Han ser dens Glands og frydes ved dens Værd,
Han lader den i alskens Lysning spille,
Dog aldrig saa han end dens bedste Skjær.

Og kunde han sin Perle skue funkle
En Gang ved mine Øjnes stærke Skjær,
Han vilde sin i den ej mere kjende,
For ham den mistet havde da sit Værd.